

De i per a: Clàudia

Clàudia Diviu

I sense saber per què, vaig obrir aquell calaix vell. M'estava agradant registrar per últim cop el despatx de la Joana, tot i que ella acabés d'emprendre el seu viatge cap al cel.

Hi havia un sobre esgrogueït amb una inscripció meva: «De i per a: Clàudia». En recordar-lo, em van inundar les ganes de llegir el que guardava:

Estimada Clàudia,

He escrit moltes cartes d'amor, però mai cap havia estat tan sincera. I és que mai no havia conegut tant ningú.

Les experiències més íntimes que he viscut les he tingut sola, i aquestes són les que més val la pena recordar, perquè són les que m'han ensenyat el camí que cal seguir per sentir-me bé amb mi mateixa i les responsables que sigui com soc.

Cal agrair-me totes les vegades que he lluitat contra alguna cosa i he aconseguit el meu objectiu, tots els cops que m'he enfonsat i he hagut de fer-me créixer una altra vegada, superant els obstacles i acabant amb un somriure per demostrar al món qui soc.

Vull seguir així, no canviar mai. Fent-me respectar, lluitant per mi, complint somnis i desitjos, estimant qui m'estima i oblidant els mals records que només pertorben.

Sé que mai em fallaré, que sempre podré comptar amb mi, i això em dona la seguretat que necessito per seguir quan tot sembla que s'enfonsa.

Clàudia

Aquest text tenia trenta anys. El vaig escriure en començar les pràctiques al laboratori de la Joana, del Departament de Genètica de la meva facultat. Ella, tan intrigant com sempre, va demanar-me quelcom que demostrés que estava escollint bé triant-me a mi com a ajudanta. I jo, més atrevida que mai, vaig entregar-li aquesta carta, escrita de mi i per a mi.

Des d'aleshores vaig complir molts dels meus objectius i vaig resoldre el dubte que tant m'intrigava en aquells temps: «seré una bona científica?».